

דבר הדג

כאן מסתיימים שידורינו

זה שבועות אנו תוהים. האם עלינו להציג כאן תזה כלשהי או שמא אידאולוגיה? מלים אלה הצעידו את הדג, ברעש בנוסח אחר, אל סצנת השירה המקוונת בה צעד זה שנתיים תמימות. דומה שהמטרות שעמדו בבסיסו – להפוך את השירה לנגישה/מקוונת; להרחיב את קהלה; ביקורת בלתי תלויה מול ממסד השירי; החייאת השיח וההזכרות השיריים/מיידיים; הוויית בית חוצממסדי לדור שנגנז אל תוך כיתות שירה קטומות; וכמובן, אותה אימרה כמעט סתמית שהפכה, ברבות הימים, לשאיפה קונקרטיה וברת-השגה: להפוך לכתב-עת מן המסדר – דומה אפוא שבפעילותו הרצופה לאורך השנתיים האחרונות הצליח דג-אָנאָנימי? בהשגת מטרות אלה, רובן ככולן. לצד גליונות חודשיים, ברשת ובקבצי PDF, לצד ערבי שירה ולצד האנתולוגיה של הדג? הוסטה הביקורת הממסדית (בעיתונות היומית) על הדג? אט-אט ממדורי המחשבים למדורי הספרות ומספר הקוראים הקבועים גדל מגליון לגליון. היום אפשר לומר זאת ביתר דיוק: קיוונו להיות ראשוני הכורים ליסודות של עמודי התמך של הביקורת הספרותית העתידית ברשת המקוונת. ההרגשה הכללית במערכת הדג? היא שהבורות הללו פעורים זה מכבר; נותר לצקת לתוכם בטון טרי, בריא, קולח.

עֲכָשׁוּ אֲבִידֵן דָּוִד / גִּזְרָה עַל עֲצָמוֹ שְׂכַחָה / וְנִזְכָּר בְּעֲצָמוֹ מְחַדָּשׁ / בְּעוֹד אֲלֵפִים שָׁנָה / וְעוֹלָה מִן הַמֶּקֶת חֲלָשׁ /
בְּעֵינֵים דְּבוֹקוֹת מִשְׁנָה (דוד אבידן, מתוך תשדורות מלווין ריגול)

לכן דג-אָנאָנימי? עוצר עכשיו. עד להודעה חדשה ועד בכלל. אנו משאירים משא של שני תריסר גליונות שירה שמשרטטים מהלך מדויק למדי של השירה החוצממסדית בישראל בתקופה שבין ינואר 01 לדצמבר 02. אפילו יקרא כל זה [דמיינו חיווי ידני לאורכו ולעמקו של מסך המחשב] "מסמך היסטורי", גם אז: לא מדובר בהיסטוריה של גנראלים. מלה לכותבי-העתיד של סיפור-העבר – כאן תמצאו, בין גליונות מטפיסיים נראים ובלתי-נראים אלה, את סיפורה של שירה ללא גנראלים. מונחת לפניכם אסופת טקסטים עליה תאמרו "זו שירה" או שמא תאמרו "אין זו שירה", לא בזה העניין אלא בזה העניין – לא תוכלו, איש לא יוכל, לעמוד נוכח אנדרטה זו ולומר "הספרות העברית לא חוותה זאת; זה לא קרה". כל זה קרה. והשירה הזו, שקראתם וקראתם מעל מצע מקוון זה, אתם ואתן, הקוראים והקוראות, בתוך גליונות אלה, היא היא השירה החדשה.

להתראות בעתיד, מבעד למסיכות אחרות.

תומר, אלעד ודנה

editorial@anonymous-fish.com

תוכן עניינים

	עודד בן-דוד	
	שיר אהבה ירושלמי II	3
	ענת דנציגר	
	סליחות	4
	אופרטה	5
	ענבי זעם	6
	[ילדת המים האפלים]	7
	רונן אלטמן	
	לגו	8
	יעקב־שי שביט	
	קסמים	9
	אלכס בן-ארי	
	שירי ילדה	10
	עמית מאוטנר	
	בסאונה	11
	בג'קוזי	12
	[רוחי הנושב]	13
	נטע מעיין	
	מרוזה	14
	כלבת נחיה	15
	נעמה הלל	
	EXCOMMUNICATIO I	16
	EXCOMMUNICATIO II	17
	סיון בסקין	
	גידוף לחוקר ספרות	18
	אנתולוגיה ראשונה	
	עלון מידע	14
עורך הגליון: תומר ליכטש		
ניקוד השירים: יעקב־שי שביט		

עודד בנדוד

שיר אהבה ירושלמי II

לטלי צ.

חזון האבנים המרקדות
ברחובות יבוס המתאשט
מן האחיזה המבעיתה בזמן
נמשח על שפתים כתמך.

אהבה זמנית בין התפים
היא קול קריעה של עור, צורבת
בכאב ההטמעות במים
מערסלת תשוקה בשתיקה.

ענת דנציגר

סליחות

אמר, אחי,
האם זורמת עוד בפעימותיך הרבות
תונת הכריות הישנה?
וראשך הנם על חלוקי האבן –
האם עודו ננעץ עמוק אל תוך בשר המחלה?
ואם אכן ראית את דמותך במי נהר
ואם אך טרם התחפרת בביצה טרופת יגון
אולי בשחר יום עוד יעלוץ בך הפחד
אולי בבוא מושיע את שכרך תטול.
שכרך המרפט הזה, שהוא שאין לו דעת
אותו מטמון חשון של תהילת כלבים –
האם אותו חומד אתה, ובו תאווה את זרעך לטעת?
אחי, האם את מצחק דיו מלאכים מכתים?

ענת דנציגר

אופרטה

הייתי רוצה
לכתוב את אופרת הנמלים הגדולה
שתהיה בראשו של כל גרמני מתחיל.
ברקע ינגנו
פצצות תאורה יפהפיות
וכנורות יקנחו בענג שבת.
ילדים שיטו בשמי ונציה
ראשיהם הקטנים יקטפו זרי כוכבים
ואני אקטף את ראשיהם הקטנים.
האינדיאנים המהירים שלי יקפלו זנב,
הדינוזאורים המאחרים שלי יפנו גב
וחמציצים בוערים ישתחוו אל הקמה.

אופרטות באלו לא נכתבו מעולם
צלילים גנוזים במוחות מוסיקליים
יקפצו אל מזרקות התודעה.
אופרה כמו שלי לא תעלה אפלו בדל
של גחוך על שפתי הגרמני המתקדם:
ילדיו בכר חסיני מקלט.

ענת דנציגר

ענבי זעם

בְּצִיר אַחֲרוֹן.
הַמְטוּסִים חוֹלְפִים מֵעַל רִאשֵׁינוּ
כְּמוֹ זַעַם אֱלֹהִי.
סִרְנוֹת מִלְחָמָה שְׂרוּת לִי
סִרְנוֹת יָמִיּוֹת, פְּתִיתִים
פְּתִיתִים.
צְרִיךְ לְבָרוּר מִבֶּן הָעֲנָבִים
אֶת אֱלוֹ שִׁיחֵיו יָפִים לְקַרֵּב
אֲנִי דוֹרֵךְ, עֲנָב
וְעוֹד עֲנָב.
אֲנִי דוֹרֵךְ אֶת נֶשֶׁק הַחֲרוּת הַמְעוֹפֶפֶת
וְיוֹצֵא לְקִטּוֹף רִאשִׁים סָגְלִים,
כַּמָּה מֵהֶם יִבְשִׁילוּ אֶת זְמָנָם
וְאַחֲדִים יִרְקִיבוּ טָרָם עַתָּה.

הַשִּׁיקוּ כּוֹסוֹת, אֲחִים
לְמַעַן הַמְהַפְּכָה הַמְשִׁתְּקֶשֶׁקֶת,
רִקְבוֹת הַפּוֹעֲלִים יִגִּיעוּ עוֹד הַיּוֹם.
יֵין יִשְׁמַח לִבִּי אֲנוּשׁ, וְעוֹד יוֹתֵר מִזֶּה
לִבִּי לֹחֵם מִהֶפְכָּה הַמְהַפֵּךְ בּוֹ
בְּשִׁכְבוֹ עַל מַצְעוֹ הַמְאֲדִים.
יִשְׁמַח נָא לְבַבְכֶּם כְּמוֹ יֵין
עַתָּה בּוֹצְרִים אֶתֶם דְּמוּמֵי עֵינִים
לְבָבוֹת קְטוּפֵי שָׁנִים.

ענת דנציגר

*

ילדת המים האפלים –
מדוע לקחת ממני
את עיני המהפכה שלך?
הרי באו זמנים טחובים:
אני מדדה אל השקת השבורה
ושותה מי עפר
שקולונלים מעשיים השאירו מאחור.

החזירי אלי לאלהר
את שפתיך המנמנות
את שדיך המתבצרים
מאחורי חומת סין מאלתרת
את ידי הפלדה שלך
את כל חשוקי גופך
את כל מזימות ערטוליך
את דממת האלחוט שלך
המשתרעת מכאן ועד המלחמה הבאה.

רונן אלטמן

לָגוּ

.1

חיילים בנפרד, בבות בנפרד, קביות של
לָגוּ בנפרד.
סדר את אברי הגוף בשקיות:
ראשים בנפרד, רגלים בנפרד. גופים ביחד.

.2

ואם לחתוך את החתך שלא נחתך
אז בסכין יפנית, לא סכין מטבח.
עוד גוף שוחה בשק אטום,
רגליו כחלות, ראשו קטום,
עיניו גדלות במהפך.

יעקב-שי שביט

קסמים

ארבעים וחמש הדקות של צעדת השחר על הטיילת אצל הים, שתחלתה משיחה ראשונה של תכלת עמומה בשולי מזרח וסופה נתזים של גוני כתם על ענני הנוצה מכאן ומכאן, הן מקלעת של תמונות ותחושות ומחשבות מתרוצצות, אוהזות זו בעקבי זו או מכסות זו את שוליה של זו, שראשיתן בים הנגלה ובי, ואחריתן –

אבנים שחקו מים
קל וחמר אותי:
ככל שאני מוסיף ופולח בים
כן אני נמס והולך
וככל שאני הולך ופוחת
כן מתעצם הקסם שהוא מהלך
אבל ביומימי במשעולך אני קוסם
אבל לילי לילך

אלכס בן-ארי

שירי ילדה

.1

לפנות ערב, בגנה. הילדה הולכת.
מוצאת למוץ. עוצרת. יושבת לעין.
בוחבת שירה.

.2

היא כלי קטן ורוחות העולם חזקות
על כן היא מטלטלת כקלפת אגוז אמיצה
קשורה אל חוט הלילה
בחוט חלום.

.3

לילה לילה נוהגת ילדתי
את רכבת הלילות.
שקטה ורצינית במטתה המסוגנת.
יום ליום אני יורד
בתחנה של טרם שחר
נפלט אל יום עבודתי אותה.

.4

אין כחרות שבסופם של הימים האלה.
לא אדון השיט ולא גבור המלחמה
ידעוה.

המרק המהביל עד יחידי
לגדולתה.

דממת הבית שנכבשה בעמל
בה רב.

שער עתיק נסוב על צירו
ופגימה מים גועשים בפלא:
ילדתי ישנה ולבי ער.

עמית מאוטנר

בסאונה

החדרון הזה

מדבר וים באחד.

שעון החול מתהפך,

כברת דרכי מחלה.

סד טמפרטורה

מותח מימי

די מאה ועשר

מעלות.

גופי נל-

חם על נפשו, ואין בו

פנאי לדגשי הזדהות או כח לקנוח.

אפלו את צלעו שכח כרגע.

על הברזל הדקיות

שבין להתרוקן

כצמוק

ולהתמלא כדקוץ.

מתפקדים בסדר חדש:

פטישים בירכתי המח

דם לארך קיר העור

נוזלים על ספסל העץ.

קורות העץ

מגחכות תחת נצחיות.

לעמתן קורותי

לא יותר מעשר דקות.

די! אני פורש משם

להשיל את החלשה

בשמש הצנועה

שהורישו לי אבותי.

עמית מאוטנר

בג'קוזי

אני יושב בג'קוזי

חם מזג.

כאן זעמי מרגיש בבית; רגוע

הוא משתלחב בגעשי המים, בקצף הגואה.

כאן לא יראוני

אלא ישוב

בדעתי, ננוח לכאורה – בריא כמדמה;

בעוד העצבים, כברזל מלבן

במים, מרכיבים עשן על אדים.

אני לא מתכוון להרגע בזמן הקרוב.

הכאיבו זרמים! דרבנו!

לזו דם חם ממחי כאות־נפשכם

לנקדה בגבי, כאובה ואד־

מומית ככל שתהיה!

בל תנמקו את הנמק!

מרעי אדי הכלור! צרבו בעיני

כונות אינפ־רה־אדמות:

מבעד חרבי הדמע, אני

בבר מוציא קנה.

המנולים הללו! רק פיו־תיהם

מרקד בתעלה מאחורי גבי,

מלבין את פני המים

ואותי. לא. לא אסלח.

אני יושב דומם וקטן

בקלחת הנרתחת

בגרעין מענה בשמן

צובר לאטי שטן.

עמית מאוטנר

*

רוחי הנושב
נשבר על משקופי נשים חדות
ומשתרק
חלול בחרבה.

כאבי עוקב אחר כאבותו
מלא קר-
בנות.
תאנתי בת
לויה לעצמה,
והיא קבורה במחשקים.

הלילות שוקדים בחדרי
על חלימה
על יפעה
פראית;
הקירות נספגים עלמות,
הכרית מתמלאת תלתלים.

לילה אשון.
אני מסיט מעלי הסדין.
בחלון: הסהר
זרוק על רצפת השמים
כצפרן בסוסת חרדה.
רוח דק נושב פנימה.

נטע מעיין

מדוזה

.1

כְּשֶׁבִקְשָׁה אֶת סְלִיחָתִי לִיד עֲצִיץ הַסִּיגְלִית, נָגְעוּ
אֶצְבְּעוֹתַיָּה בְּעֶרְפָּה, וְהִנָּחְשִׁים
בְּשַׁעֲרָה הַתְרוֹצֵצוּ
בְּחֶסֶר־נַחַת.

.2

הִיא לִבְשָׁה אֶת תַּחְתּוֹנִיו
הַבְּלוּיִם שֶׁל אֲבִיהָ
כְּשֶׁשְׁאַלְתִּי לְשִׁמָּה.
'לִיאוֹר' אֲמָרָה וְהַגּוֹמִי
כְּמוֹ הַשִּׁיל עֲצָמוֹ
מֵעֲלֶיהָ.

.3

מִבְּעַד עוֹר וָאוֹר נִתֵּן
הָיָה לְרֹאוֹת:
כָּלִי הַדָּם הַמִּתְפַּשְׁטִים וְהַמְּבֹכָה הַמִּתְחַמֶּקֶת
(דֶּרֶךְ חֲרִיצִי שְׁנִיָּה).

בְּקֶשֶׁת גֵּב רִכְנָה לִפְתָּח
סָגַר סִנְדְּלִים.

.4

בְּחֹדֶר
הַמְּקַלְחוֹן הַמִּשְׁתָּף
אִים שׁוֹב שְׁעָרָה לְהַכְנִיעַנִי
הִשִּׁירָה עִרְמוֹהַ הַמִּתְחַצֵּף וְרַק בְּקֶשֶׁה
שׁוֹב לְאַחֲזֹז יָדִי.

נטע מעיין

כלבת נחיה

אם תכרע

בפני בך תוכל

להיות הצלין שלי:

עצם

את עיניך פקח

את עיניך שלף

את עיניך והנח

לצד השעון (על שלחן הלילה).

היש שעה טובה מזו לעורן?

לעתים אני מביטה בך מתוך הטשטוש

המחספס של הלימון. נסה

להביט בי מבעד לקלפה המגוררת:

התרכיז הנמסך לכוסות הגבוהות.

הנוזל המתקתק, המימי.

אמר לי: יש בזה משמעות?

נעמה הלל

EXCOMMUNICATIO I

הנחות יסוד:

גופות מתנועעים רומזים על חיים אפשריים בתוך חלל
מלא יחסית בכאוס של מונחים ביולוגיים מודרניים
תנועה המושכת מתנועעים לעשות את זה יחד –
צמה מרצדת של אפשרויות קרבה
האפשר הוא שי לחוגגים אותו, לחגים סביבו בקבוצות,
קבוצה היא צרף מלים מקשר, רציף.

*

הוהו המנגם דבר באלהית.

לא היה קשר הולדה עם אלהים
ולא היה פענוח דקיות אלהיות
היה הכל מתנועע ללא קצה
מרסן בכפתורי הבזקים קריסטליים
דיסהרמוניה שלמה להפליא

היה מרחף בין קטועי המלים ונמלא פליאה
בעמק חללים יפים בין רקמה לרקמה
על חמרים מלוליים המתפרדים לאותיות הנזקקות פרקן
אל רצפה משחרת מהמלה טקסטואלית
נמלא פליאה על הוהו ההופך להו
הו הו הו

פליאה היתה לרצף היחיד שהגיע

הדים של הברות שבורות
שעטפו את ההמון ההרמוני
ובראו אותו לכדי קבוצה מקשרת
שלמה הנעה לבדה.

בריאה היא מעשה אלהי

EXCOMMUNICATIO II

אני מתקדרת אבסורדית בעזרת מאוררי ענק
רק בהדיפה חזקה את האויר אלי יש ממש
המעיף אותי רחוק אל העמוק הצונן שם
אנשים מדברים אלי

כל זה ניסיתי בחכמה אמרתי אחכמה והיא רחוקה ממני: רחוק מה שהיה ועמוק עמוק מי ימצאנו:
(קהלת ז:כג)

סיון בסקין

גידוף לחוקר ספרות

ואתה שוקד על המחקר החדש שלך: משהו כמו
 "התסכול הארוטי ביצירתה המקדמת של עדה נוימן".
 לפני כן היו "עדה נוימן וקבוצת רוחות הצפון",
 "השפעתה של עדה נוימן על הפואטיקה של אבירן
 בשנות השבעים", או "השפעתו של אבירן על נוימן",
 מה זה משנה מתי. אתה מקריא את שיריה
 לסטודנטים אדמי העיניים, בקול שאבד צבע, נפח, תדר וגובה,
 וחש תסכול ארוטי. נוימן מתה.
 היא לא שרדה את שנות השמונים, היא היתה חולה ולא היה לה כח
 ללכת להפגנות של שלום עכשו. מלחמת לבנון וכו'
 לא השתקפה בעיניה המיסרות. אפילו לאבירן
 לא היתה השפעה עליה, ואתה יודע את זה.
 בגזוזה.
 מתישהו, באלף תשע מאות ששים ולא בליכך הרבה,
 הלכת אתה בגשם, הקראת לה שירה משבחת,
 היא הקריאה בחזרה, הכינה קפה תרבי,
 שכבה אתך מספר חד-ספרתי של פעמים –
 אולי שבע או שמונה – וצעקה שאתה שמרן,
 רטורגראד, מפגר, קונסרבאטור. היא צדקה: עבדה
 שאתה חי. נוימן מתה. אתה חוקר
 את יצירתה המקדמת. מנתח את המאחרת.
 בגזוזה, היית צריך לקחת
 אתה את הכדור ההוא, היית צריך לצאת אתה למסע.
 זה לא מות ולא מטאפיסיקה מזינת, זה
 סמים פסיכדליים, אידיוט. היית צריך לדעת על אילו
 הזדמנויות מותר לוותר ועל אילו אסור.
 הסטודנטים שלך מעריצים את נוימן – שלא בצדק –
 המתה – שלא בצדק – ומדלגים עליך. בצדק גמור.
 הם יודעים שנוימן זרקה אותך אחרי חדשים,
 שיש לך קריירה אקדמית מפארת, שאתה חוקר
 את נוימן בתם לב ובנקיון כפיים, רק משום שאינך יכול
 לשכח אותה, שאתה מגלה פרטים מלכלכים בראיונות –

מועטים מדי, מחמת קצרו של הקשר
וארכו הרב בהרבה של התסכול הארוטי
שלך. חלק מהם מתים לצעוק לך: "פרוסור בגזונה, תתמודד: תתרגל:
נוימן מתה! נוימן מתה! נוימן מתה מתה מתה מתה!"
אבל אין להם כח. ישר על הזין שלי.

(חיפה, 13 ביוני 2002)

אָפּוּאָ:

הערות שוליים קריטיות

אחד, כאשר למעט השורה האחרונה אומרות כל השורות דבר אחד בלבד – נישוח מוצלח – "הפה הפיזי" ותו לא; השורה האחרונה כותבת אפוא באותיות קידוש את המלה "המלה". כמה נפלא. פואטי. חדשני ופילוסופי.

ברשימה קצרה זו ניסיתי לגעת בקצה גבול הטעם הרע שהביאה לדפוס **לאה שניר** (שלא שכחה לציין זאת בגוף הספר); טעם רע זה הוא מוצר שמנסים למכור לקוראי השירה בחנויות הספרים עבור 54ש, והם לא מגלים לנו, לא, באופן סמלי כלכך למדינה הזו מסתירים מאיתנו את המידע הזה, הם לא אומרים לנו שיכול להיות טוב יותר, היכן שהוא, באופן כלשהו, מתישהו, הם מסתירים זאת, רק אומרים – "לא כאן, ולא עכשיו", מישורי זה מה שיש ועם מישורי ננצח. בינתיים, אדיוטים, לכו קנו את ספרה של מישורי, קרעו את דפיו המצחיקים וגלגלו אותם, כדרכו של **באחטין**, לסיגריות ארוכות לחורף הקר. עשנו את המלים הללו למוות, אחרת שום דבר טוב לא יצמח מספר זה.

זי-פי-י.

עוד מלה על ריתמוס << אולי הקריטריון העליון של מערכת ריתמוס (**יצחק לבני**, **רות קרטון-בלום**, **עוזי שביט** ו**לאה שניר**) בקריאת שירה ובהחלטה לפרסמה כשירה הוא זה: הם בוחנים כל טקסט כשיר במסגרת היוצר ויצירתו. במלים אחרות: שירה של **אפרת מישורי** הם שירים מעולים (!) – של **אפרת מישורי**. שיריו של **רמי סערי** הם שירים כבירים – של **רמי סערי**. שיריו של **דורי מנור** הם שירים מהפכניים – של **דורי מנור**. מכאן אפוא: שירה של **אפרת מישורי** אינם שירים מעולים נקודה. שיריו של **רמי סערי** אינם שירים כבירים נקודה. שיריו של **דורי מנור** אינם שירים מהפכניים נקודה. כאילו בוחנת מערכת ריתמוס את המקסימום השירי שיכולים כל יוצר ויוצרת להגיע אליו במסגרת גבולות היצירה הפרטית שלו/שלה. זה מה שנקרא באמנות **חוסר-טעם**, ובשירה בפרט – **טעם רע**.

伸.儼.咸

אני רעואלה, משוררת << קובץ שירה החדש של **אפרת מישורי**, "הפה הפיזי" (סדרת ריתמוס לשירה) מעורר מחשבה יסודית לגבי תפישתה השירית של מישורי, מה קוראים 'הפואטיקה של פלונית בת אלמונית', ולגבי הקריטריון הכללי של סדרת ריתמוס, שלא מפסיקה להפתיע בטקסטים מרנינים תחת הכותר המאולץ 'שירה'. בספר משובצים טקסטים שמנסים לחקות את מושא השיר על דרך הארכיטקטורה שלהם. למשל השיר "עץ" (עמ' 43), שכתוב באופן סימטרי, באופן המזכיר ציור של עץ עשוי מלים, או השיר "בקבוק" (עמ' 84) שמצייר בקבוק במלותיו, או השיר "בשעת ההפשרה הגדולה" (עמ' 18) שמנסה לשרטט, באופן אינפנטילי למדי, דמות-אדם דרך כתיבת איבריו במקומם (המלה ידיים כתובה במקום הפיסי בו אמורה להופיע היד בשרטוט המילולי הזה). אך בנוסף לצל של צל של הברקות נוסח **אפולינר** של סוף המאה ה-19 תחילת המאה ה-20, ישנם גם מספר טקסטים שיישום השיטה הגוטנברגית עליהם הוא התעללות ציבורית שדורשת התערבות פדראלית. טקסט לא בלתי מייצג של התעללות זו הוא "12 תשובות ל-12 שאלות:" (עמ' 96) המציג משחק חד-גוני להפתיע של מעבר צילילי משעמם וצפוי בין צירוף המלים "אני זו היא" לבין הכיתוב בשיטה הפונטית, האפשרי למשפט זה, "ANIZO HE". כאילו מצחיק כזה חה חה שיו אח'שלי נפלתי מצחוק?

אחד הטקסטים המבחילים בתולדות השירה העברית של סוף המאה העשרים היא שורה מתוך מחזור שיריו המבוזבז והמבזבז של **רפי ויכרט** "מבט חוזר"; מדובר במשפט אחד קצר וייצוגי כלכך שמופיע במרכז הספר: "Rafi Weichert, poeta". מתחרה רציני לאהבתו העצמית של ויכרט היא לא אחרת מאשר אהבתה העצמית של מישורי שהיא מעין סוג של ליטוף עצמי מתמיד בשיער הערווה במקום ציבורי. "הם לא שואלים/ מה תרצי להיות כשתהיי גדולה// אבל אני/ דוקא עונה:// אפרת מישורי" (עמ' 98). הם לא שאלו, הגב' מישורי, מדוע לענות להם? מדוע לענות אותנו? ראוי לציון מיוחד שיר הנושא של הספר, "הפה הפיזי" (עמ' 103) הבנוי מארבעה בתים של ארבע שורות כל

דָּג־אָנוֹנִימִי? | אנתולוגיה ראשונה

הוצאת אבן חושן, 2002, 54 עמ'

משתתפים באנתולוגיה (לפי סדר הופעתם):

דרור בורשטיין, עודד בן־דוד, רונן אלטמן, ענבל כהנסקי כהן, נעמה הלל, תומר ליכטש, סיון בסקין, אורן גורדון, גלעד מעיין, אורי שכטר, אלכס בן־ארי, אשר שכטר, דנה גולדברג, יונתן בן עמי ועינה לקח.

עורך האנתולוגיה:

אלעד יעקבי

*

את האנתולוגיה ניתן לרכוש דרך חנות הספרים המקוונת **בוקנט** או בחנויות הספריות התלת־ממדיות ברחבי הארץ. להזמנות נא לפנות אל המוציא לאור: אבן חושן בע"מ (רח' המייסדים 42ב' רעננה, טל' 09-7433543).

"ברבים מן השירים באנתולוגיה הזאת הרגשתי כמו אדם שפתאום מצא את עצמו בין מגדלי קידוח. וליד כל מגדל קידוח עומד קודח צעיר. בכל פעם שרציתי לשאול אותו "מה יש כאן?" הוא ענה לי: "מה שיש כאן אתה יודע בעצמך; אני יודע מה אין כאן, אבל אולי יהיה כאן, אם יצליח הקידוח."

(נסים קלדרון, ספרות מעריב, 11.10.02)

"[...] ראוי לתשומת־לב הן בשל תכניו והן בשל המסגרת שהוא פועל בה. סימן טוב לכך הוא הופעתה של אנתולוגיה מתכניו בהוצאת 'אבן חושן'."

(יורם מלצר, ספרות מעריב, 26.7.02)

"במהלך שנים־עשר גליונותיו [הראשונים] הציב דָּג־אָנוֹנִימִי? היסודות להקמתו של בית־שירי חדש, בו התקבצו מספר כותבים צעירים ורעננים לצד כותבים ותיקים ובעלי מוניטין חוץ־רשתי, ובכך נוצרה אווירה מרתקת של שירה בת־זמננו, המתפרסמת באופן חוצממסדי ונגישה למספר בלתי־מוגבל של קוראים."

בדפים הבאים נעשה ניסיון לקבץ בדפוס את הקולות המרכזיים, המעניינים והחדשניים אשר הופיעו במהלך השנה האחרונה בגליונות דָּג־אָנוֹנִימִי?; האנתולוגיה מופיעה לצד המשך פעילותו השוטפת של כתב העת ברשת."

(מתוך האנתולוגיה)

כאן מסתיימים שידורינו באמת
עד להודעה חדשה ועד בכלל

שלום שלום